

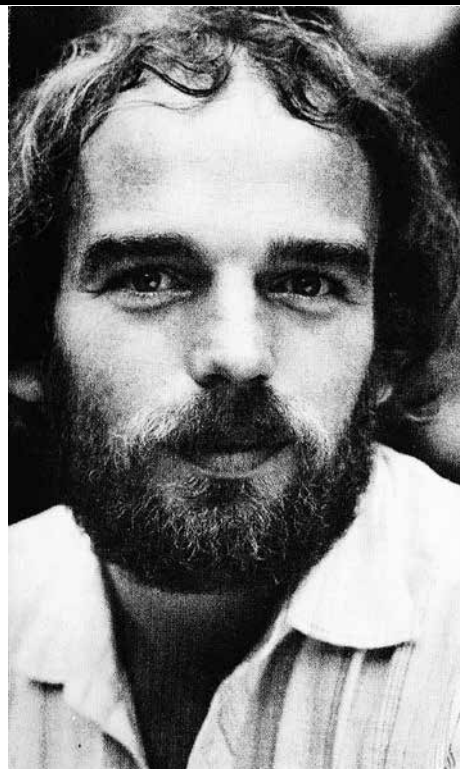
Két vers Csengey Dénes hagyatékából

A mibenlét

Ez, ez a mibenlét,
mármint hogy miben is vagyok én,
ez igen nagy sor.
Kezdjük az elején.

Hát mondjuk egy ingben,
mondjuk egy szakadt kabátban,
vagy Európa beteg szívében,
egy maradék magyar családban.

Egy maradék kabátban így kezdem mondjuk, hogy én,
egy szétszakadt családban, betegen, láz idején
a szívbeteg Európa hófehér úrben kering,
egy maradék magyarnak könyökén foszlik az ing.

Újabb utolsó dal

Édes Istenem, mi történt, mi múlt el,
mivé is fogytam én?
Ugyan hogy váltam súlytalan álommá,
régí veszett legény?
Hogyan lett álom itt minden?
És a világunk hová zuhant?
Miért remeg, miért vacog, miért nem száll
ez a szívemben megfészkelte, rejtőző, bűvő sötét galamb?

Mindig matattak életem méhében
csipeszes, rossz kezek.
Az a hetvenes évtized angyalcsináló banda volt, úgy lehet.
Nyolcvanban dadogtam arról,
hogy valami más kéne már,
valami más lépés, más dallam.
De csak bokázott tovább egy kötélén rángatott tánctanár.

Most már eddig, csak eddig, ez ennyi volt,
vége van, vége hát!
Most már elmegy majd egy korosztály innen,
mivelhogy nincs tovább.
Búcsúszó beszédünk elmarad.
Most már engedjünk hazudni mást.
És hagyjunk itt lehiggadt undorral
még egy utolsó, utolsó, utolsó, utolsó arcdrándulást.